

Tekst 4

Karl Ove Knausgaard: Min Kamp 2 (uddrag)

Roman, 2011

Min kamp 2

Teksten er et uddrag af Karl Ove Knausgårds over 2500 sider lange selvbiografiske værk "Min Kamp". Knausgårds knivskarpe beskrivelser af sig selv og sine omgivelser er faldet mange af de medvirkende for brystet.

- ¹ Jeg parkerede vognen ved siden af deres, løftede Vanja op, satte mig på en lille afsats med hende på skødet, tog hendes jakke og sko af og satte hende forsigtigt ned på gulvet. Tænkte at hun også kunne kravle lidt rundt. Men det ville hun ikke, her kunne hun ikke huske at have været før, og så var det tæt på mig hun ville være og strakte armene i vejret. Jeg tog hende op på skødet igen. Der sad hun og betragtede interesseret de andre børn.
- ⁵ En ung, smuk kvinde kom gående hen ad gangen med en guitar i hånden. Hun måtte være omkring femogtyve, havde langt, lyst hår, en frakke der gik ned til knæene, lange, sorte støvler, og hun stoppede foran mig.
- Hej! sagde hun. – Dig har jeg ikke set før. Skal du til baby-rytmik?
 – Ja, sagde jeg og så op på hende. Hun var virkelig smuk.
- ¹⁰ – Har du tilmeldt dig?
 – Nej, sagde jeg. – Skal man det?
 – Ja, det skal man. Og i dag er der desværre fuldt.
 Det var gode nyheder.
 – Det var ærgerligt, sagde jeg og rejste mig.
- ¹⁵ – Når du nu ikke vidste det, sagde hun, – kan vi sikkert godt klemme dig ind. Denne ene gang. Så må du huske at tilmelde dig næste gang.
 – Tak skal du have, sagde jeg.
- Hun smilede et smukt smil. Så åbnede hun døren og gik ind. Jeg lænede mig lidt frem og så at hun lagde guitarkassen på gulvet og tog frakke og tørklæde af, hængte det over en stol inderst
- ²⁰ i lokalet. Hendes udstråling var frisk, let og forårsagtig.
- Jeg havde en klar fornemmelse af hvilken vej det bar, og burde have rejst mig og gået min vej. Men det var ikke for min skyld jeg var der, det var for Vanjas og Lindas. Så jeg blev siddende. Vanja var otte måneder og blev fuldstændig troldbundet af alt hvad der lignede forestillinger. Og nu skulle hun være med til en.
- ²⁵ Flere kvinder med barnevogne kom dryssende, og snart var lokalet fuldt af småsnak, hosten, latter, gråd, raslen med tøj, fumlen med tasker. Det virkede som om de fleste kom to og to eller tre og tre. Længe så det ud som om jeg var den eneste der kom alene. Men et par minutter i to kom der yderligere to mænd. Deres kropssprog afslørede at de ikke kendte hinanden. Den ene af dem, en lille fyr med et stort hoved og briller, nikkede til mig. Jeg kunne have sparket ham.
- ³⁰ Hvad troede han, at vi tilhørte samme forening? Så var det af med heldragten, op med sutteflasken og en rangle og ned på gulvet med ungen.
- Mødrene var for længst begyndt at gå ind i det lokale hvor babyrytmikken skulle foregå. Jeg ventede til sidste øjeblik, men da klokken var et minut i, rejste jeg mig og gik ind med Vanja på armen. Der var lagt puder ud på gulvet, dem skulle vi sidde på, mens den unge kvinde der
- ³⁵ skulle undervise, sad på en stol foran os. Med guitaren i skødet så hun smilende ud på flokken. Hun havde en beige kashmiragtig trøje på. Hendes bryster var velformede, taljen smal, benene, det ene lå oven på det andet og vippede, var lange og stadig klædt i de sorte støvler.
- Jeg satte mig på min pude. Anbragte Vanja på skødet. Hun stirrede med store øjne på kvinden med guitaren, som nu ønskede os velkommen.

40 Der er et par nye i dag, sagde hun. – Vil I præsentere jer?

Monica, var der en der sagde.

Kristina, sagde en anden.

Lul, sagde en tredje.

Lul? Hvad fanden var det for et navn?

45 Der blev stille. Den smukke kvinde så på mig og smilede opmuntrende.

Karl Ove, sagde jeg mørkt.

Så begynder vi med velkomstsangen, sagde hun og spillede den første akkord der klingede ud, mens hun forklarede at forældrene skulle sige barnets navn når hun nikkede til dem, og så skulle alle synge barnets navn.

50 Hun spillede akkorden igen, og alle begyndte at synge. Sangen handlede om at man skulle sige hej til sin kammerat mens man vinkede med hånden, hvor forældre til de af børnene der var for små til at forstå, tog dem i håndledet og viftede med deres hånd, noget jeg også gjorde, mens jeg da det andet vers begyndte, ikke længere havde nogen undskyldning for at være tavs og måtte begynde at synge med. Min dybe stemme lød som en sygdom i koret af lyse kvindestemmer. Tolv gange sang vi hej til vores kammerat før alle børnene var nævnt, og vi kunne gå videre. Næste sang handlede om vores kropsdele, som børnene selvfølgelig skulle røre ved når de blev nævnt. Pande, øjne, ører, næse, mund, mave, knæ, fod. Pande, øjne, ører, næse, mund, mave, knæ, fod. Så fik vi uddelt forskellige rasleinstrumenter vi skulle sidde og rasle med mens vi sang en ny sang. Jeg var ikke pinligt berørt, det var ikke flovt at sidde der, det var ydmygende
60 og nedværdigende. Alt var blødt og venligt og godt, alle bevægelser var små, og jeg sad sammenkrøbet på en pude og sang sammen med andre mødre og børn, en sang der til overmål blev sunget for af en kvinde jeg havde lyst til at gå i seng med. Men ved at sidde der var jeg fuldstændig ufarlig, uden værdighed, impotent, der var ingen forskel på mig og hende, andet end at hun var smukkere, og den udjævning, hvor jeg havde givet slip på det der var mig, tilmed min
65 størrelse, og det frivilligt, fyldte mig med raseri.

Så skal bebserne danse lidt! sagde hun og lagde guitaren på gulvet, rejste sig og gik hen til en cd-afspiller, der stod på en stol ved siden af.

– Alle stiller sig i en ring og så går vi først den ene vej, tramper med fødderne, sagde hun og trampede med sin smukke fod, – vender os om en gang, og går den anden vej.

70 Jeg rejste mig, løftede Vanja op og stillede mig i den cirkel der blev dannet. Jeg så efter de to andre mænd. De havde begge opmærksomheden rettet mod deres børn.

– Ja, ja, Vanja, sagde jeg lavt. – Hver sin smag, som din oldefar plejede at sige.

Hun så op på mig. Indtil nu havde hun ikke bidt på en eneste af de ting hun skulle gøre. End ikke ryste en maraccas ville hun.

75 – Så begynder vi! sagde den smukke kvinde og trykkede på cd-afspilleren.

En folkemusikagtig melodi strømmede ud i lokalet, og jeg begyndte at gå efter de andre i takt til musikken. Vanja holdt jeg med en hånd under hver arm så hun hang og dinglede ved mit bryst. Så skulle jeg trampe med foden og svinge hende rundt før turen tilbage begyndte. Der var mange der morede sig, der lød latter og tilmed et par hvin. Da det var overstået, skulle vi danse
80 alene med barnet. Jeg vuggede rundt med Vanja på armen mens jeg tænkte på at det var sådan helvede måtte være, blødt og rart og fuldt af fremmede mødre med babyer. Da det var forbi, begyndte en seance med et stort, blåt sejl der først skulle være havet, hvor vi sang en sang om bølger, og alle sammen gyngede sejlet så der løb bølger gennem det, og så noget børnene skulle krybe ind under til vi pludselig løftede det op, også det syngende.

85 Da hun til sidst takkede for i dag, skyndte jeg mig ud, fik klædt Vanja på uden at få øjenkontakt med nogen, jeg stirrede ned i jorden mens stemmerne, gladere nu end før de gik ind, summede omkring mig, satte Vanja op i vognen, spændte hende fast og trillede hende ud så hurtigt jeg kunne uden at det virkede påfaldende. Ude på gaden havde jeg lyst til at råbe alt hvad jeg kunne og til at knuse noget. Men jeg måtte nøjes med at lægge dette skændslens sted mange
90 meter bag mig så hurtigt som muligt.